

ΞΑΝ ΚΩΜΟΔΙΑ ΚΑΙ ΞΑΝ ΔΡΑΜΑ

(ΤΟΥ ΜΙΣΕΛ ΠΡΕΒΕΝΣ)

Η ΑΠΑΡΗΓΟΡΗΤΗ ΧΗΡΑ

'Αρλέτ Δεγκρέζ : 28 ετών.**Δανιήλ Πραλέν** (δ' όφρατος Δανιήλ) : 32 ετών.

Στό σαλόνι της, με τό συννεφιασμένο οφρανό του Νοεμβρίου, ή Κα Δεγκρέζ επιθεωρεί γιά τελευταία φορά την τουαλέττα της, τουαλέττα γήρας. Επάνω στην κονσόλα, περιμένει ένα όφρατο καπέλλάκι καπότ, κατάλληλο γιά επίσκεψη στό νεκροταφείο. "Ετοιμη, έχοντας πιά μόνο τό καπέλλο της νά φορέση, ή 'Αρλέτ κάθεται σέ μία μπερζέζ, παίρνει από ένα σωρό επιστολών, πού είνε στό πλευρό της σκορπισμένες, μία επιστολή με πλατύ πένθος περιώριο πού τό περιεχόμενό της φαίνεται ότι την ένδι-αφέρει.

'Ενας ύπηρετές (άναγγέλλει). — "Ο κ. Πραλέν!

"Ο κ. Πραλέν εμφανίζεται, χαιρετῶ με ύπόκλιον την **Καν Δεγκρέζ** και της άσπάζεται εύλαβώς τό χέρι).

Πραλέν. — Είστε μελαγχολική;

'Αρλέτ (με μάτια διακοσμένα). — Τρομερά.

Πραλέν. — Θυμῶστε τῶ περασμένα;

'Αρλέτ. — Ναι, και μάλιστα σήμερα πού κλειει άκριβώς χρόνος άπ' ότου έχισα τό μακαρίτη... (Σφίγγει τό χέρι του Δανιήλ). Σῶς εύχαριστῶ, άγαπητέ μου φίλε, πού ήσθατε.

Πραλέν. — Πῶς!... 'Αφού σῶς τό ύπεσχό-θην...

'Αρλέτ. — 'Αλλά δέν είνε γιά σῶς εύχάρι-στη ή επίσκεψις πού σῶς ύποχρεῶνω νά κά-μετε στό κοιμητήριο, στόν τάφο του καυμέ-νου του 'Εδμόνδου!

Πραλέν. — Δέν πῶω ἐκεῖ γιά χάρη του συ-ζύγου σας—πὺ άνηχῶς δέν τόν εἰ α γωρσίσει —άλλά γιά χάρη δική σας.

'Αρλέτ. — Εύχαριστῶ! 'Εχω τόση άνάγκη σήμερα νά αισθάνωμαι στό πλευρό μου ένα φίλο πού νά με συμπονηῖ! (Με άλλο όφρα). Τό πήρατε τό στεφάνι;

Πραλέν. — Ναι, ναι, τό ίχω κάτω σ' άμάξι. Κίτρινα τριαντάφυλλα και μενεξέδες ὅπως μου τό παραγγέλλατε.

'Αρλέτ. — Πῶσο σῶς εἰμαι ευγνώμων γι' αὐτή-τη μικρή ἐκδούλευσι! (Του προσφέρει κάθισμα). 'Ας μιλήσουμε άζομη ὄλιγες στιγμές άν θέλετε; Συγχαροῦμαι τρομερά ὅσο συλλογίζομαι ότι θά πάω ἐκεῖ κίτω σήμε-ρα!... Νομῶω πῶς θά ξαναϊδῶ τή φρικτή σκηνή του περασμένου ἔτους.

Πραλέν (κιντῶζει τῶ γόμματα πού είνε σκορπισμένα στό τραπέζι). — Μήπως, άκριβῶς, διαβάζατε τίποτε πού νά σῶς τή θυμισε;

'Αρλέτ. — Ναι, αὐτή την επιστολή πού εἰμα γράφει τῶ 2 Νοεμβρίου, στην άελερή μου!

Πραλέν. — Μήπως είνε άδικηρσία;

'Αρλέτ. — "Οχι, ὄχι, διαβάστε... άφού γί-νεται λόγος και γιά σῶς!

Πραλέν (διαβάζει). — «... 'Από τό θάνατο του προσφιλεστάτου 'Εδμόνδου, χθές μόλις ὁ γιατρός μου ἐπέτρεψε νά του πάω στον τάφο του λίγα τριαντάφυλλα. 'Ηταν ψυχο-σάββατο, τό νεκροταφείο ήτο γεμάτο κόσμο. 'Αρχινοῦσε νά βραδυάξη. "Όταν βρέθηκα μπροστά στον τάφο, αισθάνθηκα σκοτεινή, τῶ γόνατά μου ἐλύγισαν. Ήπεσα λιπόθυμη στό μνήμα του μακαρίτη. Πῶση ὥρα ἔμεινα ἐκεῖ; Δέν ξέρω. "Όταν άν. ἔξα πάλι τῶ μά-τις, εἶχε νυχτώση, ήμουσ παγωμένη από τό κρύο και κοντά μου ἔστεκε ένας ψηλός κύ-ριος πού με βοηθοῦσε ν' άνασκηθῶ και ἐφαίνετο πολύ συγχνημένος. Προσεφέρθη με σεβασμό νά με συνοδεύση σ' άμάξι μου ή στό σπίτι μου και τόσο φοβόμουσ μή-πως μου ἔρθῆ πάλι λιποθυμία, ὡστε ἐδέ-χθη την ευγενή συνδρομή του...»

'Αρλέτ. — Χωρίς τόν ψηλό κύριο, πού εἰ-σθε σείς, θά ήμην ἴσως νεκρά!... Μ' εἰσῶσατε δύο φορές, πρώτα ἐκεῖνο τό βράδι, και ἔπει-τα με τῶς ἐπισκέψεις σας πού ἐρχόσαστε νά μου άνακουφίσετε τή λύπη με τῶ πονετικά σας λόγια!... "Ετσι, σιγά-σιγά με ξαναφέρα-τε σιτή ζωή!

Πραλέν. — Δέν τάχετε μαζί μου γι' αὐτό;

'Αρλέτ. — "Οχι... ὄχι και τόσο;

Πραλέν. — Τότε, παύσατε νά εἰσθε μελαγχολική!

'Αρλέτ. — Σῶ σήμερα συνῆρσαν ὄλα αὐτά, άκριβῶς πρὺ ἐνός χρό-νου!... "Εχετε δίκη, πρέπει νά την μεριάσω τή λύπη μου! Πῶμε; τί λέτε...

Πραλέν. — "Οπως επιθυμετε. (Κιντῶζει την 'Αρλέτ πού σηκώνεται νά πάρη τό κα-πέλλο της). — Πολύ σ' ἰ, αὐτό τό φόρεμα!... Και πῶς σῶς ταιριάζει!...

'Αρλέτ (ἐπιστοφεί χωρίς νά προχωρήση ἔως ἐκεῖ πὺ εἶναι τό καπέλλο). — Ναι, τό ἔφτιασα ήμπένθημο, ἐπειδή πέρασε ένας χρό-νος... 'Αλλά δείχνει πάντα βαρύντατο πένθος!

Πραλέν. — 'Αλλως τε τό πένθος δέν ἔγκαι-ται πάντα στό φόρεμα. Παραδείγμα, ἐκεῖνη ή χήρα Κα Βεζουμπι, πού ἔκανε τόσες τρέλλες πρὺ του άκούη χηρέψη και της ἐξακολουθεῖ άζομη, ἐνῶ ἐδῶ και τρεῖ χρόνια φορεῖ πάν-τ' ἰ βαρύντατο πένθος!

'Αρλέτ. — Τῶς πάνε τῶ μαῦρα!

Πραλέν. — Και ἔτσι φορεῖ πένθος γιά ν' άπιστή.

'Αρλέτ. — Σῶς ἄρσει νά γελῶτε... Στοιχι-ματῶ πῶς μιλήσατε γιά τήν Κα Βεζουμπι γιαντι θυμηθήκατε τή φίλη της, τή μικρή Μερσέ... τή χαριτωμένη Κα Μερσέ πὺ την άγαπησατε... πὺ την άγαπάτε ἴσως άζομη;

Πραλέν. — "Ω! τί λέτε;

'Αρλέτ. — Μῶ ἄφου φαμακῶθηκε ἐξ αί-τίας σας!

Πραλέν. — Μῶ ὄχι... 'Ηταν από λάθος πὺ φαρμακοποιῶ πὺ τῶς ἔδωσε κίϋνο αντί ἐμετικῶ.

'Αρλέτ (γελώντας). — 'Ας γελῶω!

Πραλέν. — Ναι... γελῶτε! Πληγῶνέτε με με τή ζήλει σας, όταν ἔξρετε εἰς ποῖον βαθμὶ ὁ σῶς εἰμαι άφοσιωμένος.

'Αρλέτ (με συγκίνηση). — 'Αλήθεια;...

'Αλήθεια;

Πραλέν. — Δέν ἔφρασε οὔτε γῶν νά μου κάμετε αὐτό τόν ὑπαινυγμό... 'Αλλά σῶς ἄ-ρσει κάθε μέρα, νά ζητήτε νά βεβαιωθήτε περισσότερο γιά τήν κατάκτησί σας.

'Αρλέτ. — 'Επειδή αὐτή ή κατάκτησις μου δίνει τόση εὐτυχία, ὡστε μερικῶς φορῶς ἀφι-βάλλω γιά τήν πραγματικότητά της. Εἶνε τόσο ὄφρατο αὐτό τό ατσόημα... τῶς τριφε-ρῶς φιλίας, πὺ δείχνετε ἐέ μένα... του..

Πραλέν. —... "Ερωτος!...

'Αρλέτ. — Ναι, αλλά ἔσως εύλαβοῦς ὅπως ή φίλια. Αὐτῶ ἔχει τόσο θέλητρο γιά μένα, ὡστε φοβόμαι πολύ μήπως εἰλωθῶμαι. Και τώρα, περισσότερο από πάντα, μου εἶναι ά-παρα τῆ ή άφοσιωμένη σας.

Πραλέν (ἐρχοται σιμά της, με λόγια ἔνθερ-μα). — Δέν θῶ σῶς λείψη.

('Η 'Αρλέτ τόν κιντῶζει. Πηγαίνει ν' ά-κουμπήση στό τῶξι).

'Αρλέτ (ὑστερα ὀπὺ ὄλιγας στιγμῶς σιω-πῆς). — Τί ὦρα εἶνε;

Πραλέν. — Τέσσορες.

'Αρλέτ. — Παίρνομε τό τῶξι πρὺ του φύ-γομε, θῶ μῶς ἔρετῶν!... μ' αὐτό τόν ἀέρα πὺ φυσῶ... κάνει κρύο ἔξω, αἰ;

Πραλέν. — Ναι... κρύο δυνατό!

(Τους σερβίρουν τό τῶξι. "Επειτα μένουσ κολλη ὦρα σιωπηλοῖ).

Πραλέν. — Τί συλλογίζεσθε;

'Αρλέτ (ορμῶδης). — "Ω! τόσα πράγματα!
Πραλέν. — Εἶνε πολύ ὄμορφο πὺ παίρ-νομε ἔτσι τό τῶξι ὀπὺ ὄλο μας...

'Αρλέτ. — Πράγματι, ἔτσι μόνοι κοντά στή φωτιά. Συλλογίζομουσ τῶ μεγάλα μαθη-άματα του νεκροταφείου πὺ τῶ γέρνει τώρα ὀ ανεμοῖ!...

Πραλέν (κάθεται κοντά της στον καναπέ).

— Πῶσο εἰσθε εύλασθητή ὀ ὄλα σήμερα...

'Αρλέτ. — Εἰμαι σῶς νεκρῶ μου...

Πραλέν (πηγαίνει πὺ σιμά). — Τραγου-ῶστε τους τό τραγοῦδι πὺ θῶ τῶ κατευνάση.

'Αρλέτ. — Τὸ τραγοῦδι;...

Πραλέν (τῶς άγκαλιῶζει τή μέση). — Μῶ

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

(Του Όκτωβριου - Μαρτίου)

Η ΤΡΕΛΛΗ

Σηκουάνας κυλάει τα νερά του κάτω από το περιβόλι μου, σπαρμένος έδω και εκεί με όμορφα νησάκια. Σ' ένα απ' αυτά τα νησάκια εινε ένα σπίτι, ένα καλυβόσπιτο από σανίδες καταρμαιωμένες, που λάμπουν στον ήλιο σά να εινε από μέταλλο. Γύρω από το σπίτι απλώνεται, δεξιά, ένα λιβάδι με ψηλές λευκές. Αριστερά ένα αληθινό δάσος από λιτιές, που προχωρεί έως στον ποταμό. Η βλάστησις εκεί εινε μεγαλοερεπής... Μεγάλα ήλιοτρόπια άνθουν στο κατώφλι της καλύβας; το παράθυρο της το στολίζει μια γάστρα, όπου άνθει ένα καρχενικό γεράνι.

Εκεί κατοικει η κυρία Ριμπερβάλ. Ψηλή, ίσια σαν το κυπαρίσσι, χειροδύναμη, εινε άκουραστη στη δουλειά, σά σκαρφτιάς. Αυτή θερίζει το λιβάδι της, στοιβάζει το χόρτο της και το κάνει θημωνιές, θημωνιές άχρηστες, γιατί, όταν ό άνεμος δέν της σκορπίση, σαπίζουν εκεί που βρίσκονται, χωρίς να εϊφουν άγοραστή. Το χειμώνα, με το φουστάνι της μαζωμένο και σπαγγοδεμένο γύρω στη μέση, σαν παντελόνι, κόβει της λιτιές της, γοργά και ζωηρά, χωρίς να τη νοιάζει για τ' άγκάθια που της γδέρνουν το πρόσωπο και τα χέρια. Η λιτιά, αφού γείνη δερμάτι, σά τελευταία σαπίζει και αυτή, όπως το χόρτο, χωρίς ναυρη κανένα που να την άγοράσει. Η κυρία Ριμπερβάλ σκαλίζει ακόμη και ένα κομμάτι του περιβολιού της, χωρίς ποτέ να το σπέρνη, η κλαδέψει της λευκές της, και έτσι αδιάκοπα καταγίνεται σε κάποια δουλειά κουραστική και περιττή. Ένα γουρουνι που το παχαίνει κάθε χρόνο, ένα γουρουνι ροδαλό και παιχνιδιάρικο στην πρασινάδα, την άκολουθει σά σκυλλί. Και άλλες κόττες σκαλίζουν στα χορτάρια. Έκει κοντά στο καλύβι εινε περμένος ό κορμός μιας λιτιάς που χορησιμύει στην κυρία Ριμπερβάλ να στήνη της πετιονιές της τη νύχτα ή να διαβαίγη το Σηκουάνα την Κυριακή, στην ώρα της λειτουργίας, γιατί εινε ταχτική στην εκκλησία.

Η ιστορία της εινε σύντομη. Παντρεύτηκε, έχασε τόν άντρα της, ένα ψαρά, ύστερα από δύο χρόνον παντεριά. Μητέρα, ειδη τόν άλλο χρόνο ν' αποθήνη το κοριτσάκι της που το υπεραγαπούσε.

Όταν απόμεινε μόνη, πήρε τρόπους παράξενους, ένα ύφος άγριο. Η ματιά της δέν έδειχνε καλοσύνη όταν συναντούσε τη ματιά κάποιου άλλου. Δέν ήθελε πειά να μιλή σε κανένα και κρυβόταν στην καλύβα της μόλις διάβαινε καμιά βάρκα σμα από το νησί της. Λένε πως τη νύχτα, κάποτε, πήγαινε στην βίρκες του πολεμικού ναυτικού και έκανε ανταλλαγή, δίνοντας πολλά ψάρια για να πάρη όλιγο κρασί.

Τη βλέπω από το παράθυρο μου, που κοιτάζει όλη την ήμερα στο νησί της. Στην άπόστασι φαίνονται άλλόκοιτη. Με τα σκόρπια μαλλιά της, που τ' άνεμψει ό άφρας, με τ' άπότομα πηδήματα της, μοιάζει σαν ένα φάντασμα φτερωτό ή σά μάγισσα τών παραμυθιών.

Μια ήμερα κακοκαιρίας, ή βροχή άφάνισε της θυμωνιές της. Της πήρε το ποτάμι, και ή κυρία Ριμπερβάλ, με τα χέρια άπλωμένα, με το φουστάνι της που τώδερε ό ά εμος, πηδούσε, λοξά, ζητώντας να κρατήση της θυμωνιές που της παρέσυραν τα νερά. Πίσω της το γουρουνι χοροπηδούσε, με γουλλισμούς, στριφογύριζε. Πολλή ώρα αυτό το θέαμα με βασάνιζε σ ν επιάλτης.

Της γρηάς Ριμπερβάλ δέν της άρέσει να πηγαίνουν στο νησί της. Άπομακρύνει τους περιπατητάς με μια ματιά που δέν ύπόχεται τίποτε καλό, με μια ματιά έπιμονη και άγρια που λές και τους

βέβαια, το τραγουδι του έρωτος!
Αρλέν (άνθισταται).—Μά φίλε μου!
Πραλέν (έπιθετικώτερος).—Άφειττε στον έρωτα που σάς καλεί!
Αρλέν.—Δανιήλ!... Δανιήλ!...
Πραλέν.—Λοιπόν δέν μ' αγαπάτε;
Αρλέν.—Ναι... ώ! σάς αγαπώ! άλλ' εινε άτοπο... τέτοια μέρα!... και με την άδυναμια που έζρετε πως έχω!...
Πραλέν (με όικτον).—'Αλλ' ό Θεός σάς έπιτρέπει τη λήθη... Είστε τόσο νέα!... Ένα φίλι για να λησιμονήσετε όλα τα περασμένα... Έθέλετε; (Κοντά τόν στόμα της). Έθέλετε;
Αρλέν (νικημένη).—Σίς παρακαλώ... μη!...
Πραλέν.—Ναι... αφού θα σε κάνω γυναίκα μου! (Τη φιλει).
Αρλέν (κατόπιν ματαίως άντιστάσεως).—Τέρας!... Τί τέρας!...
Πραλέν.—Όχι δά. Έβρεις τί σου προτείνω; Νά δειπνήσουμε έξω σ' ένα ρεστοράν.
Αρλέν.—Όχι. Καλύτερα... έδω, σπίτι μου. Νά μιλήσουμε περισσότερο με την ήσυχία μας... Ναι, άλλα το στεφ...; Σταθήτε. (Φωνάζει τόν ύπρηττή). Γιάννη, είμαι λίγο κακοδιάθετη, Κατέβα θά ειρής κάτω, στο άμάξι του κ. Πραλέν, ένα στεφάνι με άνθη... ένα στεφάνι για το νεκροταφείο... Νά το πές στον άφο του νησιου!...

Μισέλ Προβένς

φοβερίζει. Οι ψαράδες δέν τολμούν πιά να ψαρέψουν στα δικά της λιμέρια. Ειναι μονάχη, με μόνους συντρόφους το ροδαλό γουρουνι, της μαύρες όρνιθες, και τα κοράκια που το βράδυ, χορτασμένα, προ του ξαναγείρουν από τα χωράφια στο δάσος, σταματούν όλιγες στιγμές επάνω στις λευκές.

Οι άνθρωποι του τόπου λένε:
—Σάν παράξενα εινε όλα αυτά!
Και κουνώντας το κεφάλι οίχουν στο νησί μια ματιά τρώμου, σά νάκρυβε εκείνο το νησί κάποιο διαβολικό μυστήριο,

Περισσότερες από δεκαπέντε μέρες έχουν περάση χωρίς να τη ξαναδώ την κυρία Ριμπερβάλ στο νησί της. Η καλύβα εινε κλειστή. Η γάστρα με το γεράνι χάθηκε από το παράθυρο, και τα μεγάλα ήλιοτρόπια που άνθουσαν στο κατώφλι, γέρονιν τώρα κατά γης στο κατώφλι μαραμένα. Οι λιτιές που δέν κροχηιν αυτή τη χρονιά, κοκκίνιζαν σά φλόγες άνάμεσα στη πρασινάδα. Τι συμβαίνει; Η κυρία Ριμπερβάλ εινε άρρωστη;.. Άπέθανε;.. Ποιά συμφορά τάχα να τη βρήκε; Ροτώ να μάθω από ένα γείτονα, ένα γέρο περιβολάρη συλλογισμένο, που διάβαινε άκριβώς εκείνη τη στιγμή.

—Πώς;.. Δέν έζρετε;.. μού ειπε. Δέν έζρετε; Την πήραν!... Την πήραν στο τρελλοκομείο...
Και καθώς έγω έδειξα άπορία:
—'Α! δέν το ζέρατε;.. Από κάποιο ό δήμαρχος ήθελε το νησί για το γαμπρό του!.. Έκαμε μια άναφορά... Ο γιατρός το ίδιο έκαμε μια άναφορά... Και έτσι, την πήραν!.. Ναι, ναι, εινε στο τρελλοκομείο... Άγριο βγαίνουν τα πράγματα της στον πλειστηριασμό. Πούλησαν το γουρουνι της, της κόττες της... Ύστερα πούλησαν το κτήμα της.. Άγριο θά ξεκάμουν τα φτωχικά της έπιπλα και τα ρούχά της.

Είπα:
—Μά γιατί;.. Και όταν θα ξανάρθη;..
'Ο περιβολάρης κούνησε το κεφάλι.
—Δέν θά ξανάρθη πιά... Έτελείωσε.. Λένε πως εινε τρελλή...
'Όταν λένε για ένα δυστυχισμένο πως εινε τρελλός, και τόν παφουν... ποτέ πιά δέν ξανάρχεται...
Διεμαρτυρήθην:

—Μά δέν ειναι τρελλή, ή κυρία Ριμπερβάλ... Έχει μόνο παραξενιές, τρεπό άλλο...

—Την πήραν... Έτελείωσε... Σίγουρα δέν εινε τρελλή... Πήγα, χθές, στο καλύβι της με το δικαστικό κλητήρα που θα κάμη άγριο τόν πλειστηριασμό. Ηθελα να τα βλέπατε, πως σπαράζουν την κορδιά!.. 'Όλα της καθαρά, καθαρά,!.. Τα έπιπλα γυαλίζουν από την πάστρα, τ' ασπρόχρουμα με τάσι τοποθετημένα στο κομμό...Και τα ρουχαλάκια της μικρούλας, αί κορδελλιές της, τα σκουράκια της, με τόση στοργή διπλωμένα!.. Μπορεί μια τρελλή να έχη τόση τάσι;.. Μπορεί να θυμάται έτσι;..

Είπα άγανακτισμένος:
—Δέν ελχαν κανένα δικαίωμα...
'Αλλ' ό περιβολάρης με διέκοψε:
—Γιά τους μικρους και τους άδύνατους που εινε άνυπεράσπιστοι, έχουν πάντα δικαίωμα κύριε... έχουν πάντα δικαίωμα!...
'Όταν ό γέρος περιβολάρης τράβηξε στη δουλειά του και μ' άφησε μόνο, στάθηκα στην άκροποταμιά... Μου έφερε μια βαθεία μελαγχολία εκείνο το νησί εκείνο το βουβό καλύβι, εκείνος ό περιβολάρης που πήγαινε σκυφτός και συλλογισμένος, και ένόμιζα πάντα πως άκούω τα τελευταία του λόγια:
—Έχουν πάντα δικαίωμα για τους φτωχούς και τους άδύνατους...
ΟΚΤΑΒ. ΜΙΡΜΠΩ

ΔΙΑ ΤΑΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

Κυρία και κύριο οικογενειάρχου. Έθέλετε τα παιδιά σας να μορφωθούν, να διαβάσουν κάτι το ήθικόν, το διδακτικόν, το ωφέλιμον, το όρατον και να άποφεύγουν τα άνήθικα βιβλία; Πρέπει να τα έγγραψετε συνδρομητάς εις την βιβλιοθήκην του 'Μπουκέτου'. Μην ταγκονεύσετε, γιατί τα παιδιά έχουιν ανάγκη, τώρα που εινε μικρά ακόμη, πνευματικής τροφής. Μη νομίζετε ότι το Σχολείο θα τα κάμη προφεσφόρος. Έξορμε τελειοφόρους που εινε άγαμάματοι και άλλ' παιδιά που πάνε στο 'Ελληνικό Σχολείο και ξέρουν και γράφουν. Γιατί; Γιατί οι μόν τελειοφόροι δέν έδιάβασαν, τα δέ παιδιά του 'Ελλην. Σχολείου διαβάσουν και παρακολουθούν την 'Ελληνικήν και την έξην φιλολογοίαν και γ' αυτό δέν έμειναν κούτσουρα. Λοιπόν, έγγραψατε τα παιδιά σας στη βιβλιοθήκη του 'Μπουκέτου' για να παρακολουθήσουν διηγήματα, ποιήματα, μυθιστορήματα και άλλα έργα ήθικά, ειλεκτά και δυνάμενα να τα διδάξουν και να τα φωτίσουν. Πατέρες και Μητέρες, μὴν ισχυροκονεύετε.

ε
δ
ν
ι
ι
ιν
σε
σε
ύ
ίν
ιά
Η
ή
ω
ά
και
πε
τα
για
ια
τη
σω